सर्गः १ नूनं मत्तः परं वंश्याः पिण्डविच्छेददर्शिनः। न प्रकामभुजः श्राद्धे स्वधासंग्रहतत्पराः ॥६७॥ मत्परं दुर्लभं मत्वा नूनमावर्जितं मया। पयः पूर्व्वं स्वनिश्वास कवोष्णमुपभुञ्जते ॥ ६८ ॥ सोऽहमिज्याविशुद्धात्मा प्रजालोपनिमीलितः। प्रकाशश्चान्धकारश्च लोकालोकइवाचलः ॥ ६९ ॥ लोकान्तरसुखं पुण्यं तपोदानसमुद्भवं। सन्ततिः शुद्धवंश्या हि परत्रेह च शर्मणे ॥ ७० ॥

नूनमिति। मम अभावे पिण्डस्य विच्छेदं द्रष्टुं शीलं येषां ते पितरः मया दत्ते श्राद्धे यथेष्टभोजिनो न भवन्ति किं पितरः पितॄणां भोज्यस्य संग्रहे आसक्ताः ॥ ६७ ॥ मत्परमिति। मम अभावे पित्रादयः तर्पणजलं दुर्लभं मत्वा मया दत्तं जलं स्वस्य निःश्वासेन मन्दोष्णं उपभुञ्जते ॥ ६८ ॥ सइति। सः अहं लोकालोकपर्व्वतइव स्थितः किं अहं यागेन विशुद्धः आत्मा यस्य सः पु० किं पुत्राणां अभावेन प्रकाशरहितः किं लोकालोकः प्रकाशवान् पु० किं अन्धकारवान् एकस्मिन्पार्श्वे प्रकाशयुक्तः अपरस्मिन्पार्श्वेऽप्रकाशयुक्तइति भावः ॥ ६९ ॥ लोकान्तरेति। परलोके पुण्यं सुखस्य कारकं भवति किं पुण्यं तपसा दानेन च जातं एवं शुद्धवंशे भवा सन्ततिः इह लोके परलोके वा सुखाय भवति ॥ ७० ॥